

Lapkričio 10 d. sugrįžau į savo mažą namelį šalia Fermos, „Arkos“ bendruomenės koplyčios Troly. Pripažįstu, kad esu laimingas, mano gyvenimas ramus ir, nepaisant didelio nuovargio, jaučiuosi gerai. Mano širdis vis dar silpna. Turiu palaukti, kol sustiprės. Odilė Ceyrac ir Kristina McGrievy, mano „Arkos“ bendruomenės Troly vadovė, labai mane palaiko ir prižiūri šiuo sveikimo metu, kurį teko pratęsti iki vasario pabaigos.

Rytus praleidžiu savo kambaryje antrame aukšte ilsėdamasis, melddamasis ir skaitydamas. Išgyvenu daug džiaugsmo pro savo langą kontempliuodamas paukščius. Didelė varna dažnai užima pozicijas ant medžio viršūnės netoli namų. Viską stebi labai susimąščiusia mina. Tarsi šutvės lyderis! Mažesni paukšteliai didžiausiu greičiu šmirinėja dešininę ir kairinę. Kartais ir koks nors smulkus, mažas paukštukas nūtupia ant medžio. Jie vadinasi nykštukai ir yra didingi. Taip pat yra keletas zylių ir dar žvirblių grupelės, atrodo, lyg jie visada keliautų grupėmis po dvylika. Kiti tyliai atskrenda ir nulekia, kaip tie maži purpleliai. Įsivaizduokit, vakar mačiau du paukščius, kurie, rodos, užsidėję raudonas kepure. Atrodė lyg klounai. Nežinau, ką jie darė, bet atrodė labai juokingi. Ir ankstyvą sausį mano mažam sodely Troly pasirodė saulutės! Ar tai ženklas, kad pavasaris jau artėja?

Tšgyvenu daug džiaugsmo kontempliuodamas paukščius.

Turėjau nutraukti visas rekolekcijas ir konferencijas, kurias planavau vesti Fermoje ir kitur. Antony Paoli, Feros vadovas, kuris taip pat mane labai palaikė, pasirūpino, kad rekolekcijos Fermoje įvyktų, pakviesdamas kelis nuostabius žmones kalbėti vietoj manęs. „Arkos“ bei Evangelijos malonės ir toliau skelbiamos, ir aš labai laimingas dėl to.

Spalį, kai dar buvau ligoninėje, pajutau, kad prasideda naujas mano gyvenimo etapas, – labiau skirtas maldai, tylai, skaitymui, vienumai ir negausiems susitikimams. Maniau, kad tai bus nebloga pabaiga po labai užimto gyvenimo su „Arka“ bei „Tikėjimu ir Šviesa“. Dabar man toks išpūdis, jog tai ne pabaiga, bet pradžia. Kieno pradžia? Vienas Dievas žino, ir Dievas pilnas siurprizų! Taigi, laikiu kažko naujo. Kiekviena diena yra nauja diena geriau pažinti Dievą, labiau pamilti Jėzų ir dirbti dėl Dievo karalystės bei taikos mūsų varganame pasaulyje.

Labiau pamilti Jėzų ir dirbti dėl Dievo karalystės bei taikos mūsų varganame pasaulyje.

Atradau, kad nežinau, kaip melstis, tačiau man visuomet sakydavo, kad noras melsti jau yra malda, o aš labai to trokštu. Noriu labiau pažinti Jėzų. Vieną dieną paklausiau kontempliatyvos sesutės, kaip ji meldžiasi. Ji atsakė: „Aš laikiu Jėzų.“

Taigi, aš laikiu su dideliu troškimu, viltimi ir kantrybe. Norėčiau pažinti Jį labiau ir labiau susivienyti su Jo širdimi, kuri myli kiekvieną. Išmokyti mylėti kaip Dievas myli kiekvieną asmenį mūsų didžiulėje žmonių šeimoje visame pasaulyje, kiekvieną su jo žaizdomis, kultūra, kančiomis, religija, lūkesčiais, viltimis, nuoboduliu.

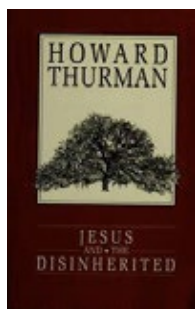
Šiuo metu skaitau dvi knygas: Jose Antonio Pagolos „Jėzus: istorinis žvilgsnis“ ir Howardo Thurmano „Jėzus ir išvartieji“.

Pirmasis – plataus žvilgsnio teologas ir istorikas, gerai išmanantis Jėzaus laikų Izraelį. Kaip Jėzus skelbė Gerąją naujieną galilėjiečiams, kai juos žiauriai persekiojo romėnai, valdė tironas Erodas, spaudė Šventyklos lyderiai ir prievartavo turtuoliai, jėga verčiantys mokėti vis didesnius mokesčius? Jėzus ėjo pas tuos vargšus žmones ir sakė jiems: „Dangaus karalystė su jumis!“ Jis juos perkeitė apreikšdamas jiems, kad Dievas juos myli, o laimė ateina, kai švelniai ir su užuojauta myli kiekvieną asmenį.

Laimė ateina, kai švelniai ir su užuojauta mylime kiekvieną asmenį.

Antras autorius, Howardas Thurmanas, yra juodaodis amerikietis pastorius, vergo anūkas. Jis kalba apie savo prislėgtus ir kenčiančius žmones. Kaip jie gali suprasti ir pažinti baltųjų, juos persekiojusių, žmonių religiją?

Vis mąstau ir mąstau apie tuos prislėgtus vergus, apie galilėjiečius, kuriems kalbėjo Jėzus, apie kančios pasaulį.

Šiandien tiek daug skausme esančių žmonių klausia: kur yra Dievas? Mano maldos plaukia link visų tų žmonių, parbloškusių kančios, pasaulyje, kuriame tiek daug imigrantų, pabėgėlių, žmonių, apimtų vienatvės ar kalėjimuose. Visiems šiems žmonėms siūlau tai, kuo gyvenu dabar (gana patogiai), – gyvenimą. Teateina Dievo karalystė! Ta meilės karalystė, kurioje kiekvienas asmuo atras, kad yra Dievo mylimasis, ir pašauktas mylėti kitus.

Mano maldos plaukia link visų tų žmonių, parbloškusių kančios

Metų pradžioje turėjome malonumą – mus ap-
lankė Nayla Tabbara, kuri su tėvu Fadi Daou įkūrė

Adyan. Adyan – centras Beirute, padedantis musulmonams pažinti krikščionių tikėjimą, o krikščionims – islamą. Ji atvyko į Fermą pakalbėti mums apie vienybę.

Buvo labai nuostabi konferencija. Nayla yra musulmonė sunitė, turinti didelį troškimą padėti krikščionims ir musulmonams geriau pažinti vieni kitus ir atrasti vieni kitų vertybes.

Dažnai mąstau apie ją bei visus tuos musulmonus ir krikščionis, dirbančius dėl vienybės ir abipusio supratimo. Tiek daug žmonių kuria susiskaldymą, bet, laimei, yra kiti, norintys darbuotis dėl dialogo ir tikro susitikimo.

Buvo džiaugsmas praleisti žavią Kalėdų vakarienę su savo židiniu, Le Val Fleury. Kur, pagal kiekvienų metų tradiciją, uždegiau kalėdinį pudingą (Prancūzijoje jis ne visada labai vertinamas).

Norėčiau pasakyti labai didelį ačiū visiems ir kiekvienam iš jūsų, mano broliai ir sesės iš mūsų „Arkos“ bei „Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenių, kurie atsiuntėte kalėdinius linkėjimus pasveikti bei šventų ir laimingų Naujų metų linkėjimus.

Ačiū jums, ačiū jums. Deja, kaip benorėčiau, negaliu kiekvienam atsakyti, bet žinokit, kad kiekviena gauta atvirutė ar laiškas tuojau pat perkeičiami į bendrystės, draugystės ir maldos akimirką.

Taip, ačiū Dievui už mūsų didelę šeimą visame pasaulyje, kurią Jis užaugino ir mums duoda.

*Šiais Naujais metais
Dievo ramybė tepalaimina mus
ir tepadedą kiekvienam tapti taikos
darbininku ir skelbėju.*

Laikau jus savo širdyje ir maldoje,

Žanas